

Arrest

nr. 136 583 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en T.D.B., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 13 maart 2014 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Beveren.

1.2. Op 13 maart 2014 diende verzoeker tevens, in functie van T.D.B., een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 september 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 17 september 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 13.03.2014 werd ingediend door:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Kosovo

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

De historiek van meneer en mevrouw wijzen er op dat hier geen sprake is van intentie tot een duurzame verblijfsrelatie.

Betreffende mijnheer:

Hij diende een asielaanvraag in op 27.02.2009. De asielpcedure werd afgesloten met een beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus) op 23.06.2010. Op 12.10.2010 diende betrokkene een regularisatieaanvraag cf. art. 9ter van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 19.07.2010 ontvankelijk verklaard. Op 15.09.2011 werd deze aanvraag ongegrond verklaard en aan betrokkene betekend op 26.10.2011. Betrokkene kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 10.01.2012 werd betrokkene gerepatriëerd naar Prishtina.

Betreffende mevrouw:

Zij was twee maal gehuwd met een vreemdeling. In 1995 huwde zij met de Turk [E.H.]. Hij verkreeg verblijfsrecht in België op grond van hun huwelijk. Zij woonden slechts officieel samen van 29.03.1996 tot 25.11.1997. Dhr. [E.] huwde in 1999 met een landgenote die verblijfsrecht in België verkreeg op grond van hun huwelijk. In 2002 huwde zij met de Serviër [B.A.]. Hij verkreeg eveneens verblijfsrecht in België op grond van hun huwelijk. Zij woonden officieel samen van 05.02.2003 tot 23.03.2006. Dhr. [B.] huwde in 2007 met een landgenote die op haar beurt verblijfsrecht in België verkreeg op grond van hun huwelijk.

Betrokkenen leerden elkaar kennen via chatsessies. Meneer ging vrij vlug na zijn aankomst in België (na een gedwongen repatriëring) bij mevrouw inwonen.

Openbare orde

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is op 28.03.2012 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor 1 jaar gevangenis voor volgende feiten : aanranding van de eerbaarheid – met geweld of bedreiging – op minderjarige jonger dan 16 jaar. Hij werd geïnterneerd ter bescherming van de maatschappij. Betrokkene tekende verzet aan, maar een uitspraak ten gronde in de zaak is er nog niet. Betrokkene kan dus niet worden aanzien als zijnde onschuldig.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis

is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de algemene motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“[...]

- Terwijl, eerste onderdeel, verzoeker ten stelligste betwist dat er in hoofde van verzoeker (en diens partner Mevrouw [D.B.], geen sprake is van intentie tot een duurzame verblijfsrelatie.

Dat het feit dat verzoeker in het verleden reeds een asielaanvraag en regularisatieaanvraag cf. art. 9ter VW heeft aangevraagd en na afloop van deze procedures gedwongen werd gerepatriëerd, niet automatisch betekent dat verzoeker thans geen intentie heeft voor een duurzame verblijfsrelatie met Mevrouw [D.B.][...].

Dat verzoeker oprecht houdt van Mevrouw [D.B.] en dat zij zelfs een kindje samen hebben, namelijk [D.G.], geboren op 25.07.2014 te Sint-Niklaas, en trouwens de Belgische nationaliteit heeft.

Dat verzoeker na zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 13.03.2014 heeft laten weten dat hij en Mevrouw [D.B.] een kindje verwachtten.

Dat men redelijkerwijze uit het feit dat verzoeker in het verleden een asielaanvraag en regularisatieaanvraag cf. art. 9ter VW heeft aangevraagd en na afloop van deze procedures gedwongen werd gerepatriëerd, en gelet op de nieuwe feiten, nl. dat verzoeker een nieuwe relatie heeft en zelfs een kindje verwachtte met een dame met de Belgische nationaliteit, niet automatisch kan concluderen dat verzoeker thans geen intentie heeft voor een duurzame verblijfsrelatie met Mevrouw [D.B.] heeft.

Dat verzoeker er ook op wijst dat dit ook geldt voor Mevrouw [D.B.]. Het is niet omdat zij in het verleden pech heeft gehad in haar liefdesleven en twee huwelijksrelaties heeft gehad die op de klippen zijn gelopen dat dit betekent dat Mevrouw [D.B.] ook geen intentie voor een duurzame verblijfsrelatie heeft.

Dat verzoeker er op wijst dat Mevrouw [D.B.] m.b.t. de twee eerdere relaties eerder slachtoffer is geworden dan dat zij willens en wetens een relatie is begonnen met iemand om hem van verblijfsdocumenten te voorzien.

Dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat verwerende partij dus een intentieproces heeft gemaakt in hoofde van verzoeker en Mevrouw [D.B.], zonder rekening te houden met de nieuwe elementen in het leven van beide betrokkenen. Dat verzoeker en Mevrouw [D.B.] immers een kindje verwachtten, en dat dit kind inmiddels geboren is.

Dat verwerende partij dus slechts rekening heeft gehouden met bepaalde elementen van het dossier, ten nadele van verzoeker en niet met andere fundamentele elementen.

Dat verwerende partij derhalve haar motiveringsplicht en art. 62 VW heeft geschonden.

Dat verwerende partij tevens zorgvuldiger te werk is moeten gaan en aldus het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat verwerende partij het dossier zorgvuldiger had moeten beoordelen, in het licht van het feit dat verzoeker en Mevrouw [D.B.] wel degelijk een duurzame relatie hebben en zelfs een kindje verwachtten.

Dat verwerende partij niet enkel de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, maar dat verwerende partij ook het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat het immers niet redelijk is te concluderen op basis van het "verleden" van verzoeker en Mevrouw [D.B.] dat zij thans geen intentie meer zouden hebben voor een duurzame verblijfsrelatie.

- Terwijl, tweede onderdeel, verzoeker betwist dat er ten tijde van de aanvraag van verzoeker nog een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou zijn mocht verzoeker in België blijven.

Dat verzoeker aanvankelijk bij verstek, vervolgens bij verzet werd veroordeeld voor de hierboven vermelde feiten. Dat verzoeker echter hoger beroep heeft aangetekend en dat er op 30.05.2014 een arrest in hoger beroep werd geveld (stuk 7), en dus nog vóór de bestreden beslissing dd. 09.09.2014!

Dat verzoeker in dit arrest dd. 30.05.2014 werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van één jaar, met uitstel van de volledige hoofdgevangenisstraf gedurende een periode van vijf jaar.

Dat verzoeker erop wijst dat het Hof ook heeft geoordeeld dat er van verzoeker verwacht mag worden dat hij zich niet meer aan een wetsovertreding zal schuldig maken en dat hem daarom uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf wordt gegund.

Dat verzoeker hiermee aantoont dat hij geen gevaar (meer) vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, aangezien het Hof van Beroep anders hem niet de gunst van uitstel van straf had gegund.

Dat het arrest van het Hof van Beroep dateert van vóór de bestreden beslissing dd. 09.09.2014.

Dat verwerende partij in deze bestreden beslissing dd. 09.09.2014 zelf stelt dat er nog geen uitspraak ten gronde was.

Dat dit dus niet het geval was en dat verwerende partij dus een foute conclusie heeft genomen op basis van een foute veronderstelling (namelijk dat er nog geen uitspraak ten gronde voorhanden was), en dat verwerende partij minstens de moeite had kunnen nemen om na te gaan of er wel al een uitspraak ten gronde was tussengekomen.

Dat indien verwerende partij dit zou hebben gedaan, dan zou verwerende partij vastgesteld kunnen hebben dat aan verzoeker de gunst van het uitstel van uitvoering van de straf werd gegund.

Dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Dat verwerende partij dus haar beslissing heeft gegrond op incorrecte minstens onvolledige informatie en derhalve haar beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en dus haar formele motiveringsplicht en art. 62 VW heeft geschonden.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat uit het hierboven vermelde blijkt dat verwerende partij dus zorgvuldiger te werk is moeten gaan aangezien ze haar beslissing heeft gestoeld op foutieve, minstens onvolledige informatie en dat zij makkelijk had kunnen nagaan of er al een beslissing ten gronde was genomen in de strafzaak van verzoeker.

- Dat er echter meer is:

Dat het Europees recht het mogelijk maakt om beperkingen op te leggen om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zowel bij de binnenkomst als bij het verblijf (art. 43 VW).

Dat deze bevoegdheid tot weigering in art. 43 VW echter geen gebonden bevoegdheid is en dat art. 43 VW enkel de mogelijkheid biedt om het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, maar dat de overheid geenszins verplicht is dit te doen (RvS 30 september 2008, nr. 186.704, T. Vreemd. 2009, 54; 14 oktober 2008, nr. 187.076).

Dat art. 43 VW ter zake bepaalt:

o De binnenkomst en het verblijf mogen aan 1[de burgers van de Unie en hun familieleden]1 slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van 1[nationale veiligheid]1 of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° ...

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Dat de staatssecretaris hier over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt (RvS 28 februari 1992, nr. 38.884) en het gevaar actueel moet zijn (RvV 8 februari 2008, T. Vreemd. 2008, 147; RvV 19 maart 2008, T. Vreemd. 2009, 57).

Dat het actueel persoonlijk gedrag van verzoeker geen belemmering is of kan zijn aangezien het Hof heeft geoordeeld dat er van verzoeker verwacht mag worden dat hij zich niet meer aan een wetsovertreding zal schuldig maken en dat hem daarom uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf wordt gegund.

Dat verzoeker hiermee aantoont dat hij geen gevaar (meer) vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, aangezien het Hof van Beroep anders hem niet de gunst van uitstel van straf had gegund.

Dat er dus geen sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dat verwerende partij met deze elementen helemaal geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en derhalve een beslissing heeft genomen die het meest nadelig is voor verzoeker maar ook voor de Belgische samenleving in het algemeen aangezien het kind van verzoeker en Mevrouw [D.B.] de Belgische nationaliteit heeft.

Dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen die onredelijk is en dat verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid heeft geschonden.

Dat verwerende partij derhalve de algemene motiveringsverplichting, art. 43 en art. 62 VW, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

- Terwijl, derde onderdeel, verwerende partij ook artikelen 8 EVRM en 16 van het Kinderrechtenverdrag heeft geschonden.

Dat verzoeker hierboven heeft aangegeven dat hij wel degelijk een duurzame relatie heeft met Mevrouw [D.B.], en dat zij zelfs samen een kindje hebben dat de Belgische nationaliteit heeft.

Dat het centrum van belangen van het kind, Mevrouw [D.B.] én van verzoeker in België is gelegen.

Dat indien verzoeker het land zou dienen te verlaten hij gescheiden zou worden van zijn gezin.

Dat in dat geval het kindje [G.D.] ook gescheiden zou worden van zijn vader.

Dat de uitvoering van de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk een schending zou uitmaken van artikelen 8 EVRM en 16 Kinderrechtenverdrag.

Dat men niet redelijkerwijze kan verwachten dat Mevrouw [D.B.] en het kindje, verzoeker zouden volgen naar Kosovo, een land waar niemand van hen nog iets te zoeken hebben.

Dat dus algemeen en besluitend terecht gesteld kan worden dat verwerende partij de algemene motiveringsverplichting, art. 43 en art. 62 VW, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat uit het hierboven vermelde ook duidelijk blijkt dat de tenuitvoerlegging van bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 09.09.2014 aan verzoeker ter kennis werd gegeven op 17.09.2014, geschorst moet worden teneinde een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoeker te vermijden."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat het kennelijk onredelijk is te oordelen dat er geen sprake is van een duurzame relatie op basis van het "verleden" van de verzoekende partij.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij

daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, als partner duurzame relatie, in toepassing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij volledig te goeder trouw is, hij een kind verwacht en de intentie heeft om een oprechte levensgemeenschap met mevrouw [D.B.] op te bouwen, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de bewijslast voor het aantonen van een duurzame en stabiele relatie uiteraard bij de verzoekende partij ligt.

“De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen. In de bijlage 19ter die werd afgeleverd aan verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd het volgende gesteld:

(...)

Verzoekster behoorde derhalve te weten dat de door haar naar voor te brengen stukken minstens een indicatie moesten bevatten van de tijdsduur van de relatie waarop zij zich beroept en kan dus niet voorhouden dat men haar uitdrukkelijk had moeten attent maken dat eventueel voorgelegde foto's gedateerd zouden moeten zijn, zoals zij thans meent te kunnen doen. (R.v.V. nr. 119.003 dd. 17.02.2014)

“Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde en afdoende bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van een relatie. Het komt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.” (R.v.V. nr. 126.021 dd. 23.06.2014)

“De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken”. (R.v.V. nr. 107.938 dd. 02.08.2013; zie ook R.v.V. nr. 111.250 dd. 03.10.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste onderdeel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel van het enig middel houdt de verzoekende partij voor dat hij geen gevaar meer vormt voor de openbare orde gezien hij bij arrest d.d. 30.05.2014 tot ene gevangenisstraf met uitstel werd veroordeeld.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; (...)”

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om, gelet op de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten te oordelen dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het loutere feit dat er intussen een arrest is van het hof van beroep te Gent doet uiteraard geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij wel degelijk schuldig werd bevonden, op grond waarvan het in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet kennelijk onredelijk was van de gemachtigde van de Minister om het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij te weigeren.

In casu kan worden verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 59 341 van 6 april 2011, waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat het niet kennelijk onredelijk is om “gezien de aard en ernst van de gepleegde feiten” en de recentheid te besluiten tot een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging.

“Het gegeven dat strafrechtelijke veroordelingen op zich niet volstaan om een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen impliceert evenwel niet dat niet naar strafrechtelijke veroordelingen zou kunnen verwezen worden ter onderbouwing van de stelling dat een vreemdeling een gedrag vertoont waaruit kan afgeleid worden dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij moet worden geduid dat het in casu niet kennelijk onredelijk is om, nu wordt gemotiveerd dat verzoeker na een eerste veroordeling nieuwe strafrechtelijke inbreuken beging, gezien de aard en ernst van de gepleegde feiten en gelet op het feit dat deze zich in een relatief recent verleden voordeden te oordelen dat hij een gedrag vertoont dat toelaat te besluiten tot het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Zie ook:

“Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie te motiveren, impliceert niet dat verweerder niet naar door dit familielid opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...) Teneinde de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te verantwoorden, wees verweerder immers op het ontwrichtend karakter voor de samenleving van drugsgebruik en drugshandel – en dus op de aard en ernst van de door verzoeker gepleegde feiten .” (R.v.V. nr. 120 341 van 10 maart 2014)

En ook:

“Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er geen gevalsspecifieke beoordeling zou hebben plaats gehad. Verzoeker blijft verder, aan de hand van zijn weinig concrete uiteenzetting, in gebreke aan te tonen dat gemachtigde op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 43 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, met name de vrijwaring van de openbare orde en openbare veiligheid.” (R.v.V. nr. 127 171 van 17 juli 2014)

In een derde onderdeel beroept de verzoekende partij zich op de vermeende schending van de artikelen 8 EVRM en 16 van het Kinderrechtenverdrag.

De verzoekende partij verwijst opnieuw naar de relatie met mevrouw [D.B.] en het feit dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Immers, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er ernstig getwijfeld wordt aan de oprechtheid van de intenties van de betrokken partijen.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. “Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in

België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Nopens art. 16 is reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk geoordeeld dat dit artikel geen directe werking heeft:

3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 9, junco artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag dient te worden vastgesteld dat deze artikelen geen directe werking hebben en dat verzoeker zich er niet met gunstig gevolg kan op beroepen (R.v.St., nrs. 97.206, 28 juni 2001 en 100.509 van 31 oktober 2001). (R.v.V. nr. 15.881 van 15 september 2008, www.rvv-cce.be).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen.”

3.3.1. De Raad stelt vast dat verweerder op basis van twee motieven besluit dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten niet kan worden ingewilligd.

Verweerder heeft allereerst gemotiveerd dat verzoeker en zijn Belgische partner niet de intentie hebben om een duurzame verblijfsrelatie tot stand te brengen.

De Raad dient evenwel op te merken dat de wetgever in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie met een burger van de Europese Unie is aangetoond indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben en dat deze bepaling, gelet op artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet, ook geldt voor een partnerrelatie met een Belgisch onderdaan. Verzoeker voert terecht aan dat hij verweerder op de hoogte stelde van de zwangerschap van zijn Belgische partner. In het door verweerder neergelegde administratief dossier zijn daarnaast stukken opgenomen waaruit blijkt dat verweerder op 4 september 2014 kennis kreeg van het feit dat verzoeker ondertussen vader was geworden van een Belgisch kind. Verweerder is, toen hij op 9 september 2014 de bestreden beslissingen nam, dus schijnbaar voorbijgegaan aan de vaststelling dat, gelet op het feit dat verzoeker en zijn Belgische partner een gemeenschappelijk kind hebben, het duurzaam karakter van hun relatie is aangetoond. De Raad dient tevens te benadrukken dat verweerder niet uiteenzet op welke grond hij meent op basis van vermoedens omtrent de intenties van verzoeker en zijn partner een recht op verblijf te kunnen weigeren en te kunnen afwijken van een uitdrukkelijk door de wetgever geponeerde norm.

Verzoeker kan bijgevolg worden gevolgd in zijn standpunt dat het eerste motief in de bestreden beslissing het gevolg is van een incorrecte feitenvinding en een onzorgvuldige voorbereiding van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verweerder heeft in tweede instantie aangegeven van oordeel te zijn dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en hierbij verwezen naar een vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 28 maart 2012 waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige jonger dan zestien jaar. Verweerder stelde tevens dat verzoeker werd geïnterneerd ter bescherming van de maatschappij en dat een beroepsprocedure nog niet was behandeld.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 28 maart 2012 bij verstek werd gewezen en dat tegen dit vonnis verzet werd aangetekend. De procedure op verzet gaf aanleiding tot het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 14 januari 2014 waarbij werd beslist tot de internering van verzoeker. Tegen dit vonnis werd hoger beroep aangetekend en op 27 mei 2014 werd het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 14 januari 2014 door het hof van beroep te Gent grotendeels hervormd en werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel. Het hof van beroep gaf hierbij aan dat verzoeker nog geen eerdere veroordeling opliep tot een criminele of correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en dat mag worden verwacht dat hij zich niet meer aan wetsovertreding zal schuldig maken.

De motivering van de bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder het vonnis van 28 maart 2012 en dat van 14 januari 2014 door elkaar haalt en naliet om navraag te doen omtrent de beroepsprocedure die werd ingesteld. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet op een deugdelijke wijze voorbereidde.

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder op dat het arrest is van het hof van beroep te Gent geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker schuldig werd bevonden aan het plegen van een misdrijf en het dus niet onredelijk was om hem het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. Verweerder verliest evenwel uit het oog dat uit het feit dat verzoeker in het verleden een misdrijf pleegde waarvoor hij werd veroordeeld niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij een gedrag vertoont waaruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt en dat door het hof van beroep werd vastgesteld dat verzoeker niet diende te worden geïnterneerd zodat zijn overweging dat een internering ter bescherming van de maatschappij werd doorgevoerd dus incorrect is. Daarnaast moet worden geduïd dat verweerder verwijst naar de recentheid van de

gepleegde strafbare feiten doch uit het administratief dossier waarover hij beschikte geenszins blijkt wanneer de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld werden gepleegd. Uit de door verzoeker zelf neergelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoeker werd veroordeeld voor feiten die hij pleegde op 8 februari 2011 en er moet derhalve worden aangegeven dat, meer dan drie jaar later, niet meer kan worden gesproken van recente feiten. Aangezien verweerder zich niet de moeite getroostte om de rechterlijke uitspraken met betrekking tot verzoeker op te vragen of navraag te doen omtrent de precieze handelingen die verzoeker stelde blijkt in casu ook niet dat zijn bewering dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving een echte basis heeft. Rekening houdende met het gegeven dat het hof van beroep, dat wel kennisnam van alle feiten, overwoog dat er mag worden verwacht dat verzoeker zich niet meer aan wetsovertreding zal schuldig maken kan in voorliggende zaak ook niet automatisch worden aangenomen dat de veroordeling die verzoeker opliep op zich toelaat te concluderen dat hij een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwijzing door verweerder naar arresten die werden gevelde in zaken waar de feiten niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd niet op een deugdelijke wijze voorbereid en is, grotendeels, gebaseerd op een verkeerde weergave van feiten of een incorrecte feitenvinding.

Verzoeker voert terecht aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.2. Los van de vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is gemotiveerd – artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk duidelijk dat verweerder de toegepaste bepaling van artikel 7 van dezelfde wet dient te vermelden wanneer hij beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en verweerder heeft dit nagelaten – impliceert de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat in casu ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is en hij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK